

A Pécsi Ítéltábla a dr. Szotáczy Gábor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a személyesen eljáró **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű, a dr. Juhászné dr. Müllner Marianna ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt a Törvényszéken indított perében - amely perbe az I. rendű alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Hergert Ibolya ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperesi beavatkozó 1. (alperesi beavatkozó címe), a II. rendű alperes pernyertességének előmozdítása végett a Havasi és Karczub Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Havasi Karolin ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt alperesi beavatkozó 2 (alperesi beavatkozó címe) beavatkozott - a 2014. június 5. napján kelt 74. sorszámú ítélet ellen a II. rendű alperes részéről 75. sorszám, a II. rendű beavatkozó részéről 76. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgyára vonatkozó fellebbezett részében helybenhagyja.

A költségek viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatja, és mellőzi a felperesnek, valamint a II. rendű alperesnek az állam javára feljegyzett eljárási illetékben való marasztalását.

Kötelezi a II. rendű alperest, valamint a II. rendű beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek a II. rendű alperes 19.000 (tizenkilencezer) forint, a II. rendű beavatkozó 26.000 (huszonhatezer) forint fellebbezési eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a II. rendű beavatkozót, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 56.000 (ötvenhatezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított - a fellebbezések elbírálása szempontjából jelentős - tényállás szerint a 2008. január 1. napján megkötött megállapodással az I. rendű alperes, mint megbízott egyéni vállalkozó a II. rendű alperes jogelődje, mint megbízó részére sebészeti és traumatológiai betegek szakorvosi kezelését, valamint a II. rendű alperes jogelődje által fenntartott kórházban sebészeti szakrendelés ellátását, és egynapos sebészeti beavatkozások elvégzését vállalta.

A felperes jobb oldali térdizületi sportbaleset miatt több alkalommal ambuláns ortopédiai kezelésen vett részt, majd magánrendelésén kereste fel az I. rendű alperest. Az elvégzett vizsgálatok alapján az I. rendű alperes a jobb térden műtét elvégzését javasolta. A felperest 2010. december 20. napján felvették a II. rendű alperes jogelődje által fenntartott kórházba a jobb oldali térdkalács elfajulás műtéti megoldása céljából. A műtéti kiírástól eltérően az I. rendű alperes - a II. rendű alperes jogelődjének alkalmazásában álló műtőssegéd által elvégzett rövid előkészítést követően - a felperes bal térdének arthroszkópos műtétjét végezte el.

A műtét sebgyógyulási zavarral nem járt, a tévesen operált bal oldali térdizület mozgásterjedelme mind a passzívan, mind az aktívan történő mozgatással az élettani határokig kivitelezhető, a felperest a fizikai jellegű munkavégzésben nem korlátozza.

A műtét időpontjában a bal oldali térdizületnél sem a terápiás, sem a diagnosztikus célú arthroszkópos műtét indikációja nem állott fenn. A később esetlegesen fellépő térdizületi panaszok esetén konzervatív rehabilitációs kezelést kellett volna alkalmazni, és reális esély lett volna a konzervatív kezeléseket mellett a bal oldali térdizületi elfajulás progressziójának időben történő kitolására, és a műtét elkerülésére. A tévesen elvégzett műtét az észlelt enyhe súlyosságú izületi elfajulást megoldotta, ezzel a progresszió ütemét időben eltolta.

A jobb oldali térdkalács elfajulásos elváltozásának műtéti megoldására 2011. február 7. napján, szintén a II. rendű alperesi intézményben került sor.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes testi épséghez, egészséghez és tájékoztatáshoz fűződő személyiségi jogát. Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy vagyoni kártérítés címén 84.100 forintot, nem vagyoni kártérítésként 1.000.000 forintot, és ezeknek az összegeknek 2010. december 21. napjától járó késedelmi kamatát, valamint 153.640 forint részperkötséget fizessenek meg a felperesnek. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és rendelkezett a feljegyzett kereseti eljárási illeték viseléséről. Határozatának indokolása szerint a műtét elvégzéséhez a tárgyi feltételeket, illetve a műtéti asszisztencia tekintetében a személyi feltételeket ugyan a II. rendű alperes biztosította, az I. rendű alperes azonban a nem megfelelő előkészítéstől függetlenül kirívóan súlyos mulasztást követett el, amikor a műtéti kiírásban szereplő jobb láb helyett a felperes bal lábát műtötte meg. Minderre

figyelemmel a felperest ért vagyoni és nem vagyoni károk megtérítésére az alpereseket az 1959. évi Ptk. 350.§-ának (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál figyelemmel volt arra, hogy az alperesek mulasztásaikkal feleslegesen tették ki a felperest az operációval szükségszerűen együtt járó fájdalomnak, és kockázatoknak, valamint a kellemetlen lábadozási időszaknak. Értékelte ugyanakkor azt is, hogy maradandó sérülés, mozgáskorlátozottság a tévesen elvégzett műtét következtében nem maradt fenn, így a felperes által igényelt 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítéssel szemben 1.000.000 forintot látott alkalmasnak - a káridőponti ár- és értékviszonyok alapulvételével - az őt ért sérelmek hozzávetőleges kiegyenlítésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a II. rendű alperes, valamint a II. rendű beavatkozó élt fellebbezéssel.

A II. rendű alperes kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, a nem vagyoni kártérítésben való marasztalását 500.000 forintra szállítsa le, és mellőzze a feljegyzett kereseti eljárási illetékben való marasztalását. A fellebbezésben foglaltak szerint a szakértői vélemény alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes mindkét lábánál a térdkalács sorsszerű elváltozása állt fenn, amelynek oka a térdben jelentkező 4-5 fokos tengelyeltérés. A jobb térden első- másodfokú porckopás, míg a bal térden kisebb kiterjedésű, elsőfokú porckopás volt megállapítható. A baloldali térdizület műtéti indikációja a beavatkozás elvégzésekor ugyan nem állt fenn, de a térdizületben már akkor is elfajulásos elváltozások voltak, így a műtét a progresszió ütemét időben eltolta. A bal lábon is tapasztalható rendellenességek a későbbiekben ugyanúgy műtéti korrekciót igényeltek volna, mint a jobb láb elváltozásai, így a bal lábon elvégzett műtét kárként nem értékelhető. A műtét sikeres volt, a felperes szövődménymentesen gyógyult, egészségkárosodása, munkaképesség-csökkenése nem maradt vissza, és önmagában a tévesen elvégzett műtét a felperes pályaválasztását, későbbi munkahelyválasztását nem befolyásolja. Minderre figyelemmel úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 1.000.000 forint összegű kártérítés az elszenvedett sérelmekkel nincsen arányban. Kérte a feljegyzett kereseti eljárási illetékben való marasztalásának mellőzését is, miután költségvetési szerv, és így teljes személyes illetékmentességben részesül.

A II. rendű beavatkozó az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés összegének 300.000 forintra történő leszállítását, késedelmi kamatban való marasztalásának mellőzését, illetőleg a perköltség leszállítását kérte. Fellebbezésében hangsúlyozta, hogy a felperes jobb térdizületének sorsszerű megbetegedése, és annak kímélése miatt rendellenességek mutatkoztak a bal térdizületben is, amelyek a későbbiekben nem kizárható módon ugyanúgy műtéti korrekciót igényeltek volna, mint a jobb térd elváltozásai. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a bal láb állapotának romlása a későbbiekben az addigi életmód megváltoztatására kényszerítette volna a felperest, mely negatív változások viszont már nem következnek be. A szakértői vélemény ugyanis rögzíti, hogy a bal oldali térdizület tekintetében funkcionális hátrányt okozó

maradványállapot visszamaradása nem bizonyítható, és az izület mozgásterjedelme is az élettani határoknak megfelelő.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy bal térdével korábban panaszja nem volt, vizsgálatára, kezelésére nem került sor. Az annak állapotára vonatkozó információk a műtétet követően készült dokumentációból származnak, amelyek megítélése szerint hitelesnek nem tekinthetők. Fellebbezési ellenkérelmében is hivatkozott rá, hogy a korábban panaszmentes bal térde a műtét óta terhelésre és időjárás változásra dagadással, fájdalommal járó tünetekkel reagál, az egészségügyben és az orvosokban hite megrendült, továbbá a műtét pályaválasztását is befolyásolta.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésekkel érintett körben a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság - az indokolás negyedik oldalának utolsó bekezdését érintően - csupán annyiban javítja ki, hogy az ott szereplő térdizületi státusz, műtéti indikáció, illetve a térdizületi elfajulás progressziója tekintetében tett megállapítások nem a jobb oldali, hanem a bal oldali térdizületre vonatkoznak.

A tényállás fenti kijavítása ellenére is egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által levont következtetésekkel, és a fellebbezéssel érintett körben érdemi döntését is megalapozottnak találta.

A másodfokú eljárásban a II. rendű alperes, illetve a II. rendű beavatkozó a kártérítési felelősség fennállását már nem vitatták, mindössze a nem vagyoni kártérítés összegének leszállítását kérték, arra hivatkozással, hogy a felperes bal térdizületében a beavatkozás időpontjában tévesen elvégzett műtét az észlelt sorsszerű elváltozásokra figyelemmel egy későbbi időpontban szükséges lett volna, illetve az elvégzett beavatkozás folytán a későbbi negatív változások már nem következnek be.

A periratok alapján rögzíthető, hogy a felperes a jobb térdizület elfajulásos elváltozása miatt hosszabb ideje konzervatív kezelés alatt állt, bal térdével kapcsolatosan azonban panaszai nem voltak, erre egyetlen orvosi dokumentáció sem utalt. Ettől függetlenül a szakértői vélemény szerint a bal térdizületben is fennállt egy kisebb fokú, a műtéti dokumentációban is rögzített izületi elfajulás, amely kórállapot tényleges fennállta a felperes jobb térdének állapotából kiindulva nem vonható kétségbe. A szakértő határozott szakmai álláspontja szerint azonban a beavatkozás időpontjában a bal térd tekintetében sem a terápiás, sem pedig a diagnosztikus célú arthroszkópos műtét indikációja nem állt fenn, és reális esély mutatkozott arra, hogy konzervatív kezeléssel (szak-, illetve fizioterápiás kezelésekkal) a bal oldali térdizületben a későbbi műtéti beavatkozást elkerüljék. Téves tehát a II. rendű alperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy a műtéti beavatkozás egy későbbi időpontban a bal térd esetében is elkerülhetetlen lett volna. Egyébként személyes meghallgatása során (42. számú jegyzőkönyv) az I.

rendű alperes maga is hasonló tartalmú előadást tett a konzervatív kezelés várható eredményével kapcsolatosan.

A szakértői vélemény szerint az izületi elfajulások progresszív kórfolyamatúak, tehát a beteg állapota bizonyosan rosszabbodik. Ezzel kapcsolatosan utalt a szakértő arra, hogy a műtét a szükségszerűen bekövetkező progressziót kitolta. A konzervatív kezelésekkel, azok várható kimenetelével kapcsolatosan az I. rendű alperes, illetőleg a szakértő által előadottakra figyelemmel ugyanakkor nem zárható ki, hogy egy konzervatív kezelés is hasonló eredményre vezetett volna.

Nem igazolható a II. rendű beavatkozónak az az állítása sem, hogy az elvégzett műtét folytán a betegség okozta életmódváltozásra a felperesnek már nem kell számítania, azok a későbbiekben már nem következnek be. A szakértő ugyanis azt a megállapítást tette, hogy a műtéttől függetlenül a betegség kiújulhat, illetve progresszív jellege folytán ki is újul. Hasonlóan nyilatkozott az I. rendű alperes is, hangsúlyozva, hogy a felperes esetében még a műtéteket követően sem beszélhetünk teljes gyógyulásról, a porckopás ugyanis maradéktalanul nem gyógyítható.

Bár a pályaválasztás tekintetében jelentkező korlátozottságot, és a fennálló panaszoknak a műtéttel való közvetlen okozati összefüggését a másodfokú bíróság sem találta igazoltnak, az megállapítható volt, hogy a bal oldali térdet érintő beavatkozásra a felperes önrendelkezési jogának súlyos sérelmével [az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 15.§-ának (1) bekezdése], nem menthető hiba folytán került sor, a műtét indokolatlan volt, feleslegesen tette ki a felperest a műtéti beavatkozással szükségszerűen együtt járó átmeneti egészségromlásnak, a téves beavatkozást követően elfogadhatóan jelentkező érzelmi sokknak és pszichés megterhelésnek, amelyek összességében - különösen a jogsértés súlyára és a felperes igen fiatal életkorára tekintettel - megalapozzák az elsőfokú bíróság által megállapított összegű nem vagyoni kártérítést. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének leszállítására lehetőséget nem látott, és az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgyára vonatkozó fellebbezett részében a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A költségek viselésére vonatkozó részben ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§-ának (2) és (3) bekezdésére figyelemmel részben megváltoztatta, és mellőzte a felperesnek, valamint a II. rendű alperesnek le nem rótt kereseti eljárási illetékben való marasztalását. A II. rendű alperes költségvetési szerv {az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ (1) bekezdés c) pont}, az Itv.5.§-ának (2) és (3) bekezdése szerinti nyilatkozatot csatolta, így az Itv. 4.§-ának (1) bekezdése értelmében az illeték megfizetésére nem kötelezhető. A felperes keresete tárgyában az összecszerűség megállapítása a bíróság mérlegelésétől függött, a kereset nyilvánvalóan eltúlzott nem volt, - a perköltséget az elsőfokú bíróság is a Pp. 81.§-a (2) bekezdésének alapulvételével határozta meg -, ezért a másodfokú bíróság az

ltv. 62.§-ának (2) bekezdése alapján a felperes illetékfizetésre való kötelezését mellőzte.

A sikertelenül fellebbező II. rendű alperes és a II. rendű beavatkozó a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (R.) 2.§-ának (1) bekezdése alapján, a csatolt megállapodásban foglaltaknak megfelelően állapította meg, az R. 4/A.§ (1) bekezdése szerinti általános forgalmi adót is figyelembe véve. A II. rendű beavatkozó az ltv. 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles az ügy tárgyi illeték-feljegyzési jogára figyelemmel le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Pécs, 2015. március 26.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: